

[Ole Bjørn Kraft.]

den stiller os overfor, og for bestræbelserne for at lede udviklingen ad evolutionens fredelige vej, for at undgå revolutionens blodige og kaotiske. Og særlig henvendt til det radikale parti vil jeg sige, at det er imod virkeligheden at tro, at man kan give tilslutning til Europatanken, give tilslutning til dette demokratiske samarbejde, hvis man samtidig vil benægte nødvendigheden af at sikre disse europæiske stater den fred og beskyttelse, som er nødvendig, hvis udviklingen skal få tid og ro til at forme den nye tilstand uden frygt for en dag at blive løbet over ende af en ny krig.

Det er den samme opfattelse, der er årsagen til De Forenede Nationers svar på det uprovokerede nordkoreanske angreb. Det radikale parti er en ivrig tilhænger af De Forenede Nationer, men det har ikke forstået, at også De Forenede Nationer arbejder under de samme vilkår som Atlantpagten, som Europarådet, som Marshallhjælpen, og jeg betragter det som en lykke, at de afgørende ledere i De Forenede Stater i Amerika og i De Forenede Nationers sikkerhedsråd ikke var i besiddelse af den betænkkelighedernes nådegave, det gustne overlægs altid redbonne negative bedreviden, som også ved denne lejlighed udfoldede sig så frodigt her i landet, iøvrigt flere steder, under den diskussion, som fandt sted, og som, hvis den havde magt — denne altid redbonne kritik, denne altid redbonne forsigtighed —, ville kaste folkene hjælpeløst i armene på den hensynsløse brutalitet, som forsøgte i Korea at vinde en, som den troede, letkøbt sejr.

Jeg er dybt grebet af den overbevisning, at verden vakler på grænsen mellem en roligt fremadskridende virkeliggørelse af tidens nødvendighed og på den anden side krig og kaos. Vi lever under et så voldsomt paradoks, at for at fredeligøre verden er det nødvendigt overalt at møde angreb med våben, for at fristelsen til at bruge våben til skabelsen af universaltvangsstaten kan blive holdt i skak.

Den anden opfattelse her i tinget overfor disse ting er først og fremmest repræsenteret af det radikale parti og dele af retsforbundet. Denne opfattelse tør vel ikke benægte, at der dog er noget rigtigt i det synspunkt, jeg lige har forfægtet, men den klynger sig til fortiden, den viger blegssottig tilbage fra at drage konsekvenserne, den tror stadig at kunne unddrage sig den barske virkeligheds farer og vanskeligheder. Den vil ikke se, at idyllens tid er forbi også for Danmark. Den kan ikke overvinde sin egen

fortid og glemme, hvad den engang triumferende gjorde til landets ledestjerne, skønt det også dengang var i modstrid med tidens virkelighed og led et åbenlyst nederlag. I samme åndedrag, som denne opfattelse bekender sig til demokrati og fællesskab, til den internationale solidaritet og til freden, nægter den at yde sit bidrag til disse idealers virkeliggørelse, afslår den at bære sin del af byrderne og de nødvendige ofre, erklærer den sig rede til at nyde alle fordelene ved den hjælp, fællesskabet kan bringe — f. eks. Marshallhjælpen —, men vil overlade det til andre alene at bringe ofrene, hvadenten de er af økonomisk natur, eller de er andre nationers ungdoms liv og blod. Jeg betragter dette standpunkt og denne politik som uhjælpelig fortid. Det er den reaktion, ethvert fremskridt altid må overvinde.

Helt udenfor står kommunisterne. De er gået i fremmed tjeneste, de forbereder sig åbent og skjult til en fremtid, som betyder frihedens forlis og landets udslettelse. De demokratiske modstandere af Atlantpagten og deres modstand mod, at vi slår følge med de andre staters fælles forberedelser, har andre motiver end kommunisternes og et helt andet mål, men deres politik vil gøre os magtesløse overfor kommunisternes hensigter.

Som de demokratiske staters vankelmod og splittelse førte til nazismens „europæiske fæstning“, vil en lignende holdning nu, den, som man i virkeligheden anbefaler fra det radikale partis side, hvis hver enkelt stat søger at unddrage sig sin del af løsningen af de fælles opgaver, ikke vil se virkeligheden i øjnene, indtager en holdning, som for en stat som Danmark vil føre til et våbenløst tomrums tilværelse, på nøjagtig samme måde, som det skete i 30erne, forberede muligheden for, at Europa kan blive en russisk-kommunistisk fæstning.

Danmark har lykkelig valgt sin vej. Vi har tilsluttet os demokratiernes fællesskab og har påtaget os og vil påtage os at deltage i kampen for at bevare freden og sikre friheden. Det, vi har været stillet overfor i de sidste uger, inden rigsdagen kunne træde sammen, var det enkle, om vi ville vedstå vor underskrift, om vi forstod, at det mål, pagten satte, ikke kunne nås ad de hidtidige baner, at den ville være et tomt ord, hvis vi fortsatte med at opretholde den nuværende militære svaghed i Vesteuropa. Planen om en fælles europæisk forsvarsstyrke måtte komme, såsnart man fik klarhed over, hvilke militære opgaver der skulle løses, og man gennem Koreakrigen blev vakt